

LBRIS

We know
books

Geronimo Stilton

**MISTERIOSUL
MANUSCRIS
AL LUI NOSTRAȘORICUS**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Stilton, Geronimo

Misteriosul manuscris al lui Nostroronicus / Geronimo Stilton. - București :

RAO Distribuție, 2026

ISBN 978-630-352-091-9

087.5

RAO Distribuție

Bd. Regiei 6B, Bloc 2, Et. 4, Sector 6, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

GERONIMO STILTON

Bazat pe o idee originală de Elisabetta Dami.

©2026. Toate drepturile rezervate.

info@geronimostilton.com

Art Director: Iacopo Bruno

Copertă: Roberto Ronchi (desen) și Mirka Andolfo - Studio Parlapà (culoare)

Graphic Designer: Laura Dal Maso / theWorldofDOT

Ilustrații pagini inițiale și finale: Roberto Ronchi (desen) și Ennio Bufi MAD5 (desen pag.123),

Studio Parlapà și Andrea Cavallini (culoare)

Hărți: Andrea da Rold (desen) și Andrea Cavallini (culoare)

Ilustrațiile povestirii: Larry Keys (idee), Scagni Grafica di Merenguita Gingermouse și Zeppola Zap (realizare)

© 2000, Mondadori Libri S.p.A. pentru PIEMME, Italia

Misteriosul manuscris al lui Nostroronicus

© RAO Distribuție, 2024

Pentru versiunea în limba română

Titlu original: *Il Misterioso Manoscritto di Nostratopus*

www.geronimostilton.com

Traducere din limba italiană de Elena Bănică

Stilton este numele unei celebre varietăți de brânză produsă în Anglia.

Numele Stilton este marcă înregistrată a Stilton Cheesemakers' Association.

Pentru mai multe informații accesați www.stiltoncheese.co.uk

Reproducerea totală sau parțială a acestei cărți este strict interzisă, precum și includerea pe circuitele de calculator, transmiterea sub orice formă și prin orice mijloace electronice, mecanice, prin fotocopii, înregistrări sau alte metode, fără permisiune scrisă din partea deținătorilor drepturilor de autor.

2026

ISBN 978-630-352-091-9

EU SUNT UN TIP... ADICĂ UN ȘOARECE...

Bun, bun, bun, așadar de unde să încep eu să vă spun această poveste? Ah, da, iată de unde: întâi de toate trebuie să mă prezint. Numele meu

este Stilton, *Geronimo Stilton!* Eu sunt un tip, de fapt sunt un șoarece, editor: sunt redactor șef la *Vocea Rozătoarelor*, cel mai cunoscut ziar de pe Insula Șoarecilor.

*Pe toată mozzarella din lume...
totul a*

început așa, chiar așa,
în acea după-amiază de marți în biroul meu
de la redacția ziarului...

Era o zi liniștită de iarnă: afară era **FRIG**,
dar în biroul editurii mele era chiar plăcut.

În șemineu era aprins focul: **AH, CE CALDURĂ
PLĂCUTĂ!**

Sorbind din ceaiul **negru** și fierbinte, cu mult
zahăr, am ronțăit o bucățică de parmezan maturat
și apoi m-am reîntors la lucru.

Facturi, contracte, chitanțe: puneam la punct
contabilitatea editurii mele.

Așadar, părea o normală, calmă, liniștită zi de
marți când...

O voce pătrunzătoare mi-a ciuruit timpanele,
făcându-mă să sar de pe scaun.

– **ȘEFULEEEE!** chițai Pinky, secretara mea
literară.

– Nu mai țipa, Pinky, te rog! am bombănit eu. Și
nu-mi mai spune „Șefule”!

Ea țopăi până la biroul meu făcând o mișcare de
RAP cu coada.

Am remarcat că purta la subraț (ca întotdeauna)
agenda ei de **culoarea căpșunelor**,
îmbrăcată în blană sintetică de pisică.

– ȘEFULE, ȘEFULE, ȘEFULE! Mi-a venit o idee genială (cum numai mie putea să-mi vină); vrei să ți-o spun, Șefule? Eh? Vrei să o auzi?

ȘEFULEEEEEEEEEEE!

– Nu putem vorbi despre asta mai târziu? Acum am de lucru, i-am răspuns eu deranjat.

– Șefule, e urgent, extrem de urgent!

– *Chiț!* am răbufnit eu. Te rog să nu mai urlî. Să știi că nu am *brânză în urechi!*

– Șefule, mi-a venit o idee..., continuă ea pe un ton conspirativ. O idee explozivă!!! strigă apoi spărgându-mi timpanul drept.

Eu am **sărit** de pe scaun și am căzut pe spate, trăgând după mine în cădere un teanc de facturi și de contracte.

– Păi atunci spune, despre ce este vorba? am strigat eu exasperat, în timp ce strângeam foile împrăștiat pe jos.

– Șefule, trebuie neapărat să participăm la Târgul de Carte din Șoritare! Trebuie să ne punem la punct cu **TENDINȚELE**: ce culori se folosesc pentru grafică, ce titluri se publică, cum arată copertele...

Ne vom întâlni cu toți editorii importanți. Mă
ascuți, **ȘEFULEEEEEEE?**
Eu am răbufnit.

– Am înțeles, e interesantă ideea, dar eu nu am
timp să mă ocup de asta!

– Nu-ți face griji, **ȘEFULE**. O să organizez eu totul,
ȘEFULE! spuse Pinky cu un chicotit,
în timp ce țopăia ca un șoricel afară
din biroul meu.

Cu coada ochiului am văzut că răsfoia mulțumită
agenda ei de culoarea căpșunelor.

Apoi am auzit-o chițâind în *șoapte* la telefonul
mobil. Bine că acum șoptea!

Pe tot cașcavalul din lume, oare de ce Pinky urla
numai când vorbea cu mine?

M-am reapucat de treabă, simțindu-mă tot mai
obosit.

Din păcate, calculele nu ieșeau! Nu ieșeau deloc!

Am lucrat toată noaptea.

Prin urmare, am adormit, **răpus** de
oboseală, cu botul pe birou.

DE CE, DE CE, DE CE?

M-am trezit

Cineva îmi urla în urechi.

– Trezireaaa! Trebuie să plecăm! *Trezireaaa!*

– Trezirea? Ce trezire? Cine pleacă? am întrebat eu buimac.

Pinky mi-a făcut cu ochiul:

– *Nai* trebuie să plecăm, Șefule. Ai priceput?

– Ha? Să plecăm? De ce? întrebai eu perplex.

– Haide, Șefule, încă nu ești gata? Am chemat deja taxiul! spuse ea pe un ton sever, arătându-mi ceasul.

– Nu sunt gata! Nici măcar nu știu unde ar trebui să merg! am urlat eu disperat.

– Șefule, știi foarte bine unde mergem. Mergem la Șoritare! îmi răspunse ea liniștită, netezindu-și urechiușele. Apoi îmi flutură pe sub nas niște bilete de avion pe numele nostru cu destinația Șoritare: aranjase deja totul.

ÎMI VENEAM SĂ PLÂNG.

De ce, de ce, de ce am angajat-o?

PS: Pinky Pick are paisprezece ani, adoră să-și petreacă timpul pe internet, are o grămadă de prieteni, știe totul despre cele mai noi tendințe, când o să fie mare vrea să se facă VJ! Dacă vreți să știți mai multe despre ea, am scris povestea ei în cartea Numele meu este Stilton, Geronimo Stilton!

